

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

15 юли 1970 година*

По дело 41/69

ACF Chemiefarma NV, дружество с ограничена отговорност със седалище в град Амстердам, представлявано от своя адвокат, Н. van den Heuvel, 84 Rokin, Амстердам, със съдебен адрес в Люксембург, в канторите на Е. Arendt, Centre Louvigny, 34 b, Rue Philippe-II,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява Е. Zimmermann, в качеството на представител, подпомаган от G. van Hecke, адвокат към белгийския Cour de Cassation, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на своя правен съветник, Е. Reuter, 4 Boulevard Royal,

ответник,

с предмет иск за отмяна на решение на Комисията от 16 юли 1969 г., публикувано в Официален вестник на Европейските общности, L 192, 5. 8. 1969 г., стр. 5 и последващите, относно процедурата по член 85 от Договора за Европейската икономическа общност.

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н A. Trabucchi (докладчик), г-н W. Strauß и г-н J. Mertens de Wilmars, съдии,

генерален адвокат: J. Gand,

секретар: A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. NV Nederlandse Combinatie voor Chemische Industrie, Амстердам, (наричан по-нататък „Nedchem”), чийто правопреемник е жалбоподателят, заедно с пет други нидерландски предприятия, които впоследствие бяха представлявани винаги от

* Език на производството: нидерландски.

него, сключват споразумение през 1958 г. с предприятията C. F. Boehringer & Söhne, Mannheim, и Vereinigte Chininefabriken Zimmer & Co., GmbH, Mannheim (наричани по-нататък „Boehringer”) и Buchler & Co., Braunschweig, по силата на което тези предприятия запазват своите съответни национални пазари и предвижда фиксирането на цените и квотите за износ на хинин и хинидин за други страни.

2. Buchler се оттегля от това споразумение на 28 февруари 1959 г.

3. През юли 1959 г., след намесата на Bundeskartellamt, която е била уведомена за споразумението, Boehringer и Nedchem изменят това споразумение по такъв начин, че да изключат доставките за държавите-членки на ЕИО.

4. През 1960 г. се създава нов картел между Nedchem и двете посочени по-горе предприятия и бързо след това се той разширява и включва определени френски и английски предприятия.

5. Този картел се основава на първо място на споразумение, отнасящо се до търговията с трети страни (наричано по-нататък „споразумението за износ”) и предвиждащо, *inter alia*, фиксирането посредством споразумение, на цените и отстъпките, отнасящи се до износа на хинин и хинидин и разпределението на експортните квоти, подкрепено от система за компенсиране, зависеща от това дали експортните квоти са надхвърлени или не са изпълнени.

6. В допълнение, едно джентълменско споразумение между същите страни разширява посочените по-горе разпоредби до всички продажби в рамките на общия пазар.

7. Това споразумение също установява принципа на закрилата на националните пазари в полза на всеки от производителите и обвързва френските членове на картела да се въздържат от производството на синтетичен хинидин.

8. Тъй като Комисията е счела, че ограниченията на търговията, предвидени в него, са могли да засегнат търговията между държавите-членки, тя налага на ищеца глоба от 210 000 единици с решение от 16 юли 1969 г. (ОВ L 192, стр. 5 и последващите).

9. С жалба, депозирана в деловодството на Съда на 13 септември 1969 г., предприятието Chemiefarma NV започва производство срещу това решение.

А - Твърдението за липса на компетентност на Комисията

10. Като се позовава на факта, че компетентните органи са били уведомени за споразумението за износ, без да са били повдигнати възражения по него, жалбоподателят иска от съда да разгледа в каква степен членове 88 и 89 от Договора и съответно Регламент № 17/62 на Съвета не позволява на Комисията да оценява споразуменията, които са били предмет на такова уведомление.

11. По силата на член 9, параграф 3 от Регламент №17, „властите на държавите-членки продължават да бъдат компетентни да прилагат член 85, параграф 1”, но само „доколкото Комисията не е образувала производство по смисъла на членове 2, 3 или 6” от Регламента.

12. Условният характер, така наложен на стъпките, предприети от националните власти, не може да поставя под въпрос упражняването в пълна степен от страна на Комисията на нейните правомощия в рамките на общия пазар.

13. Във всеки случай джентълменските споразумения, които регламентират действията на членовете на въпросния картел на общия пазар, не са били включени в гореспоменатото уведомление.

14. Следователно твърдението е неоснователно.

15. Жалбоподателят твърди, че Комисията не е доказала своите правомощия поради неуспеха Ж да представи необходимото доказателство, установяващо съществуването на необходимите условия за прилагането на член 85.

16. Това твърдение се отнася до нарушаването на съществено процесуално правило, а не до правомощията на Комисията.

Б - Твърдението, отнасящо се до давностния срок

17. Жалбоподателят се оплаква, че Комисията не е отчела факта, че производството по отношение на твърдяното нарушение е възпрепятствано предвид срока, който е изтекъл от датата на актовете и образуването на административното производство от Комисията.

18. Разпоредбите, регламентиращи правомощията на Комисията да наложи глоби за нарушаване на правилата на конкуренция, не предвиждат никакъв ограничителен срок.

19. За да осъществят своята функция по гарантиране на правната сигурност, давностните срокове трябва да бъдат предварително определени.

20. Определянето на тяхната продължителност и подробните правила за тяхното прилагане попадат в обхвата на правомощията на законодателната власт на Общността.

21. Следователно твърдението е неоснователно.

В - Съображения относно процедура и форма

I - Правни основания за жалбите

22. Жалбоподателят твърди, че в уведомлението за нарушение, връчено му на 30 май 1968 г., Комисията не е успяла да представи достатъчно информация за възраженията, които има срещу него, и за доказателствата, на които те се основават.

23. С този пропуск се твърди, че Комисията е попречила на прегледа за законосъобразност на оспореното решение от Съда.

24. Член 19, параграф 1 от Регламент №17 задължава Комисията, преди да вземе решение във връзка с глобите, да даде на засегнатите лица възможността да изложат своята гледна точка по отношение на твърденията за нарушение, насочени срещу тях.

25. Член 4 от Регламент № 99/63 на Комисията предвижда, че Комисията в своите решения ще разглежда само тези възражения, повдигнати срещу предприятията и обединенията от предприятия, по отношение на които е била предоставена възможността да оповестят своите становища.

26. Уведомлението за нарушение отговаря на тези изисквания, тъй като то разкрива ясно, макар и сбито, основните факти, на които се основава Комисията.

27. Изискването, наложено на Комисията с член 19, е спазено, когато в хода на административното производство тя е предоставила подробностите, необходими за защитата.

28. В настоящия случай Комисията ясно е посочила основните фактори, на които тя основава изброените нарушения, като изрично препраща към изявленията, съдържащи се в протоколите от определени заседания на засегнатите предприятия и до кореспонденцията, отнасяща се до закрилата на националните пазари, която е била разменена между тези предприятия през октомври и ноември 1963 г.

29. В допълнение, като твърди въз основа на нейните разследвания, че засегнатите предприятия са продължили да обменят информация за своите продажби с оглед на възможната количествена компенсация и то до края на 1964 г., те са продължили да поддържат политика на уеднаквени цени, от което за Комисията следва, че след 1962 г. те са продължили да прилагат джентълменското споразумение за производството и продажбите на общия пазар.

30. Като последица възраженията, повдигнати по отношение на уведомлението за нарушения, са неоснователни.

II - Възражението, отнасящо се до запознаването с административната преписка

31. Жалбоподателят твърди, че Комисията е нарушила правото на защита като е отказала в хода на административното производство да му позволи да се запознае с важни документи, на които се основава оспорваното решение.
32. Ответникът отговаря, че е дал възможност на жалбоподателя да се запознае с документите, които са били от значение за оценката на нарушението.
33. Уведомлението за нарушение твърди, че жалбоподателят, заедно с другите производители на хинин до 1966 г., е приел политика на общи цени, по-специално по отношение на продажбите в Италия, Белгия и Люксембург.
34. Според това твърдение това съгласувано поведение се доказва по-специално от уеднаквените цени, поддържани от предприятията за техните продажби в посочените страни.
35. В подкрепа на това твърдение уведомлението за нарушения (параграф 11, последна алинея) се отнася до изхода от разследването, проведено от служителите на Комисията в тези страни.
36. В хода на административното производство жалбоподателят е поискал от Комисията да го запознае с фактите, които посочва.
37. Комисията е отхвърлила това искане на основание, че тя трябва да защити търговската тайна на другите предприятия.
38. Въпреки това Комисията сама твърди, че тези предприятия редовно са обменяли информация за продадените количества във въпросните страни.
39. В допълнение, в случай на съмнение Комисията би могла да изиска становището на другите засегнати предприятия по отношение на искането на жалбоподателя за предоставяне на документите, отнасящи се до тях.
40. Не става ясно Комисията да се е консултирала с посочените предприятия по този начин.
41. Въпреки това, по време на административното производство жалбоподателят не оспорва, че е осъществил съгласувана политика по отношение на цените до края октомври 1964 г.
42. Като последица, непредоставянето на документите не изглежда способно да засегне възможностите на жалбоподателя за защита в рамките на административното производство, освен в периода от ноември 1964 г. до януари 1965 г.
43. Следователно, този въпрос трябва да се разгледа във връзка с предмета на делото.

III - оплаквания, отнасящи се до изготвянето на протокола от съдебното заседание

44. Жалбоподателят се оплаква, че Комисията не е спазила член 9, параграф 4 от Регламент № 99, като е пропуснала да предостави на засегнатите страни в рамките на разумен срок пълните и точни протоколи от съдебното заседание, като е определила твърде кратки периоди от време за него да представи своите забележки и не е успяла да се увери, че преди приемането на оспореното решение, той е съгласен с проектите на протоколите.

45. В хода на административното производство жалбоподателят, на който е предоставен срок от три седмици, в рамките на който да представи своето становище по проектите на протоколи, които са му предоставени от Комисията, не е упражнил своето право да предложи изменения в тях, нито е изискал удължаване на предоставения му срок.

46. Затова сега не съществува основание в жалбата, отправена срещу Комисията, че се съгласила с протоколите преди приемането на оспорваното решение.

47. В допълнение жалбоподателят твърди, че с неспазването на задължението си да му предостави протоколите на нидерландски, Комисията е нарушила принципите, съдържащи се в членове 217 и 248 от Договора за ЕИО заедно с разпоредбите на Регламент № 1 на Съвета.

48. По смисъла на член 3 от Регламент № 1 на Съвета, документите, които дадена институция на Общността изпраща на лице, намиращо се под юрисдикцията на държава-членка, се изготвят на езика на тази страна.

49. Неизпращането на нидерландската версия на проекта на протоколите от заседанието по този начин представлява нарушение в изготвянето на този документ, което може да засегне неговата действителност.

50. Става ясно, въпреки това, от аргументите, изложени от жалбоподателя, че е имал възможност в съответния срок да се запознае със съдържанието на протоколите.

51. Жалбоподателят не е твърдял, че това се е отразило на протоколите, като е довело до значителни неточности или пропуски в тях.

52. Затова може да се заключи, че неточностите, които са открити, в този случай нямат негативни последици, които биха могли да доведат до недействителността на административното производство.

53. При тези обстоятелства посочените по-горе оплаквания трябва да бъдат отхвърлени.

IV - Оплакванията, че жалбоподателят не е взел достатъчно участие в административното производство

54. Жалбоподателят се оплаква, че Комисията не е спазила общия принцип на правото, изискващо от нея да позволи на засегнатите лица да участват тясно в административното производство, за да могат заедно да отстранят всички неточности и да представят необходимите аргументи.

55. Твърди се, че неуспехът на Комисията да сътрудничи по този начин се дължи по-специално на факта, че оспорваното решение съдържа явни неточности, тъй като не са отчетени бележките, представени от жалбоподателя в отговор на уведомлението за нарушение.

56. Правото на защита е спазено, когато всяко от засегнатите лица е имало възможността да представи своите писмени и устни бележки по уведомлението за нарушение, отправено от Комисията срещу него.

57. Не се оспорва в хода на административното производство, че жалбоподателят е имал такава възможност.

58. Следователно това оплакване е неоснователно.

V - Оплаквания, засягащи правното основание на Регламент №99 на Комисията

59. Жалбоподателят твърди, че делегирането на правомощието на Комисията да приема разпоредби, отнасящи се до изслушването на засегнатите лица и на трети страни, предоставено Ж с член 24 от Регламент №17, засяга законодателна дейност и е несъвместимо с член 87 и със свързаните разпоредби на членове 155 и 4 от Договора.

60. Член 87 възлага на Съвета задачата да приема „всички подходящи регламенти или директиви, за да приведе в действие принципите, заложи в член 85 и 86”.

61. Невъзможно е от това да се извлече, че на Съвета му е забранено да възлага правомощия на Комисията да приеме регламентите, необходими за прилагането на правилата, които Съветът е приел в рамките на своите задачи.

62. Член 155 от Договора, който предвижда, че Съветът възлага правомощия на Комисията за тази цел не ограничава това овластяване до правомощия, различни от тези за приемането на регламенти.

63. В член 19 от Регламент №17 Съветът е предвидил, че предприятията, които са страни по едно от производствата, предвидени в този Регламент, ще имат възможността да бъдат изслушани от Комисията.

64. В член 24 от същия регламент Съветът е възложил на Комисията правомощието да приеме разпоредбите относно прилагането на тези изслушвания.

65. Тъй като принципът, че на засегнатите лица се дава възможността да бъдат изслушани от Комисията, е приет от Съвета, правилата, регламентиращи производството, което се следва в тази връзка, колкото и важно да е то, представляват разпоредби по прилагане по смисъла на споменатия по-горе член 155.

66. Като последица, Съветът е действал правомерно, като е възложил на институцията, която е оправомощена да прилага тази процедура, задачата да предвиди реда за осъществяването ѝ.

67. Последицата от това е, че възражението за незаконосъобразност, изложено от жалбоподателя по отношение на член 24 от Регламент 17, е необосновано.

68. Жалбоподателят в допълнение твърди, че проектът на Регламент № 17, който е внесен в парламента, не предвижда възлагането на компетентност на Комисията и така той не е имал възможността да представи становището си по този въпрос.

69. В член 20 от споменатия по-горе проект във варианта, одобрен от Парламента (ОВ 1961 г., стр. 1416 г.), съществува разпоредба в основната си част, еднаква с член 24 на Регламент №17.

70. Следователно тези оплаквания са неоснователни.

VI - Оплакване по повод състава на административния орган

71. Жалбоподателят твърди, че е извършено нарушение на общия принцип, изискващ приемственост в състава на административния орган, пред който се води производство, което може да доведе до налагането на глоба.

72. Не съществува общ принцип с такъв характер и следователно оплакването е неоснователно.

VII - Твърдение за съществено процесуално нарушение посредством неизлагането на мотиви

73. По отношение на същественото процесуално нарушение жалбоподателят излага серия от оплаквания по отношение на мотивирането на оспорваното решение.

74. Първо той се оплаква, че решението пропуска да спомене важни части от неговия отговор на уведомлението за нарушение, което по-специално разглежда характеристиката на пазара на лекарства и безсмислеността на териториалната закрила.

75. Тези пропуски затрудняват всякакъв преглед на правомощията на Комисията да вземе участие по смисъла на член 85 от Договора за потенциалната пречка в търговията между държавите-членки.

76. По силата на член 190 от Договора, от Комисията се изисква да изложи мотивите, на които се основават нейните решения, като се изброят фактите, представляващи правното основание на мярката и обстоятелствата, които са я довели до приемането на решението.

77. Въпреки това, от Комисията не се изисква да обсъжда всички фактически и правни въпроси, които могат да бъдат засегнати от заинтересованите страни в хода на административното производство.

78. По отношение по специално на решенията, с които се налага глоба, излагането на мотиви се счита за достатъчно, ако ясно и последователно се посочат обстоятелствата относно фактите и правото, въз основа на които глобата се налага на засегнатите страни по такъв начин, че да се запознаят както те, така и Съда с основните фактори на мотивите на Комисията.

79. От решението е ясно, че Комисията е счела, че положението на пазара на лекарствени продукти не е решаващо за установяване на нарушение на правилата в Договора за конкуренцията.

80. Следователно Комисията не е извършила съществено процесуално нарушение, като е пропуснала да обоснове в своето решение факторите, които тя погрешно или правилно е счела за ирелевантни към производството.

81. По отношение на териториалната закрила, решението ясно и непротиворечиво излага фактическите и правните обстоятелства, за които Комисията твърди, че жалбоподателят заедно с други предприятия си е поделил пазарите в Общността.

82. Следователно, посочените по-горе оплаквания са неоснователни.

83. Жалбоподателят също твърди, че определена част от мотивите в преамбюла на решението си противоречат.

84. Въпреки това, тъй като жалбоподателят просто е отбелязал тези мотиви, без да изложи аргументи в подкрепа на своето твърдение, на това изявление не може да се разчита.

85. В допълнение, жалбоподателят се оплаква, че оспорваното решение съдържа изявления, без да са мотивирани или да са адекватно изложени.

86. По отношение на пасажите, които са критикувани в изложението на мотивите, отнасящи се до вредата, причинена на потребителите с това споразумение, тези обстоятелства не лежат в основата на мотивирането на Комисията.

87. По отношение на твърдението за несъответствие на мотивите, отнасящи се изявленията, съдържащи се в параграф 24, алинеи 2 и 3 от решението, тези оплаквания се отнасят до фактическо доказателство, което формира основанието на решението, и впоследствие предмета на производството.

88. В тази връзка информацията, съдържаща се в решението на Комисията, е достатъчна за разбирането на нейните основания и за Съда да го преразгледа.

89. Следователно тези оплаквания са неоснователни.

90. В допълнение жалбоподателят се оплаква, че ответникът е нарушил член 4 от Регламент № 99, защото определени разпоредби в оспореното решение – по-конкретно отнасящи се до правния обхват на джентълменското споразумение, на споразумението за износ и на количественото компенсиране – не са посочени в уведомлението за нарушение или се сочат под друга форма.

91. Няма изискване решението да представлява отражение на уведомлението за нарушение.

92. Фактически, Комисията трябва да отчете факторите, установени в административното производство, или за да се откаже от уведомлението, тъй като е било неоснователно, или да допълни и пренапише своите аргументи както по отношение на фактическата обстановка, така и на правната в подкрепа на уведомлението, което тя поддържа.

93. Този последен фактор не противоречи на правото на защита, закриляно от споменатия по-горе член 4.

94. Тази разпоредба е спазена, ако с решението не се твърди, че засегнатите лица са извършили нарушения, различни от тези посочени в уведомлението и взема предвид само фактите, въз основа на които засегнатите лица са имали възможността да изложат своите виждания.

95. Не възниква оплакване с такъв характер от сравнението между уведомлението за нарушение, адресирано до ищеца на 30 юли 1968 г., и разпоредбите на оспореното решение.

96. Следователно това оплакване е неоснователно.

97. Накрая, жалбоподателят се оплаква, че Комисията е нарушила общия правен принцип, че на засегнатите лица трябва да се посочат техните права в производството и сроковете, определени за тази цел.

98. Тъй като жалбоподателят е внесъл своята жалба в предписания срок, това твърдение е ирелевантно.

VIII - Оплакването, отнасящо се до публичността, дадена на решението

99. Жалбоподателят се оплаква, че Комисията е нарушила принципа, на който се основава член 21 от Регламент № 17, като е обнародвала оспорваното решение в пресата и като го е публикувала в неговата цялост в Официалния вестник на Общността, въпреки че то не е посочено между решенията, чието обнародване се предвижда в този текст.

100. Твърди се, че по този начин ответникът е повлиял на общественото мнение в ущърб на репутацията на ищеца и положението му на пазара на ценни книжа.

101. Член 21 от Регламент № 17, който предвижда обнародването на определени решения, не включва тези, които са приети по смисъла на член 15 от посочения регламент.

102. Въпреки че Комисията не е била длъжна да обнародва оспорваното решение, в буквата и духа на посоченият по-горе член 21 няма нищо, което да препятства неговото публикуване, доколкото то не разкрива търговските тайни на предприятието.

103. Предоставянето на пресата на решението от страна на Комисията не променя нито неговия смисъл, нито съдържание.

104. Публичността, дадена по този начин на решението може дори да допринесе за осигуряване спазването на разпоредбите на Договора по отношение на конкуренцията.

105. Следователно настоящото оплакване е неоснователно.

Г - По същество

I - Статут и срок на джентълменското споразумение

106. Жалбоподателят се оплаква, че Комисията е счела, че споразумението за износ, отнасящо се до търговията с трети страни и джентълменското споразумение, уреждащо поведението на неговите членове на общия пазар, представлява неделимо предприятие, що се отнася до член 85.

107. Жалбоподателят заявява, че джентълменското споразумение, за разлика от споразумението за износ, не представлява споразумение по смисъла на член 85, параграф 1 и във всеки случай напълно е престанало да съществува към края на октомври 1962 г.

108. Поведението на страните по споразумението за износ според становището на ищеца не сочи, че те са продължили ограниченията върху конкуренцията, които първоначално са били предвидени в джентълменското споразумение.

109. Обратните заключения, до които е достигнала Комисията с оспорваното решение, са недействителни, защото се основават на неправилни предположения.

110. Джентълменското споразумение, което жалбоподателят признава, че е съществувало до края на октомври 1962 г., има за своя цел ограничаването на конкуренцията на общия пазар.

111. Страните по споразумението за износ заедно са декларирали, че желаят да се придържат към джентълменското споразумение и признават, че са правили това до октомври 1962 г.

112. Този документ представлява достоверен израз на общото намерение на страните по споразумението по отношение на поведението им на общия пазар.

113. В допълнение то съдържа разпоредба, че нарушението на джентълменското споразумение *ipso facto* представлява нарушение на споразумението за износ.

114. При тези обстоятелства трябва да се отчете връзката при оценяването на действието на джентълменското споразумение по отношение на категориите актове, забранени в член 85, параграф 1.

115. Ответникът основава виждането си, че джентълменското споразумение е било продължено до февруари 1965 г., на документи и декларации, произтичащи от страните по споразумението, значението на които е неясно и противоречиво, така че е невъзможно да се заключи дали тези предприятия действително са желали да прекратят джентълменското споразумение на своето заседание на 29 октомври 1962 г.

116. Поведението на предприятията на общия пазар след 29 октомври 1962 г. затова трябва да се разглеждат във връзка със следните четири точки: разпределянето на националните пазари, фиксирането на общи цени, определянето на квоти на продажби и забраната за производство на синтетичен хинидин.

II – Закрила на националните пазари на производителите

117. Джентълменското споразумение гарантира защита на производителите на всеки вътрешен пазар в различните държави-членки.

118. След октомври 1962 г., когато значителни доставки са били осъществени на един от тези пазари от производители, които не са били негови граждани, например в случай с продажбите на хинин и хинидин във Франция, е имало значително

уеднаквяване на цените, съобразени с френските национални цени, които са били по-високи от цените за износ за трети страни.

119. Не става ясно, че са възникнали изменения в незначителния обем на търговия между другите държави-членки по смисъла на клаузата, отнасяща се до националната закрила въпреки значителните различия в цените, преобладаващи във всяка една от тези страни.

120. Различията между националното законодателство на тези държави не може от само себе си да обясни тези разлики в цената или чувствителното отсъствие на търговия.

121. Преградите, които могат да възникнат пред търговията с хинин и хинидин от разликите между националните законодателства, регламентиращи търговските марки на лекарствените препарати, не могат да обяснят тези факти.

122. Кореспонденцията, разменена през октомври и ноември 1963 г. между страните по споразумението за износ по отношение на закрилата на националните пазари, само потвърждава намерението на тези предприятия да позволят това състояние на нещата да остане непроменено.

123. Това намерение впоследствие се потвърждава от Nedchem по време на срещата на засегнатите предприятия в Брюксел на 14 март 1964 г.

124. От тези обстоятелства става ясно, че по отношение на ограничението на конкуренцията, възникващо по закрилата на националните пазари на производителите, след срещата от 29 октомври 1962 г. те са продължили да се придържат към джентълменското споразумение от 1960 г. и са потвърдили общото си намерение това да продължава.

125. Жалбоподателят твърди, че по-специално поради недостига на суровини разпределянето на националните пазари, както става ясно от размяната на писма от октомври и ноември 1963 г., не е засегнало търговията на общия пазар.

126. Въпреки недостига на суровини и увеличаването на търсенето на въпросните продукти, така както оспорваното решение установява, въпреки това е възникнала сериозна заплаха от недостиг само през 1964 г. в резултат от прекъсването на доставките на Nedchem от американската администрация.

127. От друга страна, тази ситуация не прави законосъобразно споразумение, което има за цел ограничаването на конкуренцията на общия пазар и което засяга търговията между държавите-членки.

128. Разпределянето на националните пазари има за цел ограничаването на конкуренцията и търговията в рамките на общия пазар.

129. Фактът, че ако имаше застрашителен недостиг на суровини, това споразумение би могло на практика да има по-малко влияние върху конкуренцията и върху международната търговия, отколкото в един нормален период, по никакъв начин не променя факта, че страните не са преустановили своята дейност.

130. Още повече, че жалбоподателят не е представил доказателство, което да е годно да докаже, че е престанал да действа в съответствие със споразумението, преди датата на изтичането на споразумението за износ.

131. Като последица от това, твърденията, отнасящи се до тази част от решението, свързано с продължаването на споразумението за закрилата на националните пазари на производителите до началото на февруари 1965 г., са неоснователни.

III – Съвместното фиксиране на продажните цени

132. По отношение на съвместното фиксиране на продажните цени на пазарите, които не са били разпределени, които са Белгийско-Люксембургският икономически съюз и Италия, джентълменското споразумение е предвиждало прилагането към тези продажби на настоящите цени за износ за трети страни, определени по взаимно съгласие, в съответствие със споразумението за износ.

133. Съвместното фиксиране на продажни цени от производителите в действителност на всичкия хинин и хинидин, разпространяван на територията на общия пазар, е способно да засегне търговията между държавите-членки и сериозно ограничава конкуренцията в рамките на общия пазар.

134. Ако, както твърди ответникът, страните по споразумението за износ са продължили да прилагат експортните цени към доставките за посочените по-горе държави-членки, би следвало да са продължили да се придържат към тази част от джентълменското споразумение, отнасяща се до съвместното фиксиране на продажните цени.

135. По отношение на периода след ноември 1962 г. до април 1964 г., цифрите, предоставени от ответника, показват значително и постоянно съвпадане между настоящите цени, фиксирани за износ в рамките на това споразумение и цените, поддържани от засегнатите предприятия, включително от ищеца, за техните продажби на незащитените национални пазари на Общността.

136. Когато тези цени се отклоняват от скалата на цените за износ, това се осъществява по силата на отстъпки или добавки, съответстващи общо на тези, приети в съответствие с джентълменското споразумение.

137. Жалбоподателят не е предоставил никакво доказателство, годно да докаже, че този аргумент е неоснователен.

138. Още повече, че увеличаването на цените в размер на 15 %, което е било прието съвместно на 12 март 1964 г. по силата на споразумението за износ, което е довело до оттеглянето от страна на Nedchem на неговото противопоставяне, се е прилагало еднакво навсякъде – въпреки че това предприятие би предпочело да продължи да фиксира по-ниски цени – по отношение на доставките за Италия, а също и за Белгия и Люксембург.

139. Тези обстоятелства показват, че по отношение на цените на продажба страните по споразумението за износ продължават след октомври 1962 г. да действат на общия пазар, сякаш джентълменското споразумение от 1960 г. е все още в сила.

140. Действието, предприето от страните по споразумението по отношение на цените от май 1964 г., е обсъдено в дълбочина само чрез въпросите, които са поставени от Съда на ответника по време на устните прения.

141. От устните прения става ясно, като се вземе предвид информацията, предоставена от страните, че през 1964 г. и особено от май месец нататък, една страна по споразумението е прилагала цени, които във все по-голям брой случаи се отклонявали от текущите експортни цени, и че ответникът не е бил способен да даде убедително обяснение как това може да се съгласува с оставането в сила на въпросното споразумение.

142. Неспособността да се съобщят на засегнатите предприятия резултатите от разследванията, извършени в Италия и Белгия, която е изключила всяка възможност за изясняване и обсъждане във фазата на административното производство, може да е допринесла за неизясняване на фактите, които е трябвало да бъдат изяснени.

143. При тези обстоятелства не е намерено достатъчно доказателство в закона, че жалбоподателят по взаимно споразумение с другите производители е поддържал уеднаквени цени в Белгийско-Люксембургския икономически съюз и Италия след май 1964 г.

144. Като последица периодът след май 1964 г. до февруари 1965 г. трябва да се отстрани от нарушението.

IV - Квоти за продажба

145. По отношение на фиксирането на квоти за продажба на пазара на Общността, които са свързани със система за компенсиране и която представлява допълнителна гаранция за разделянето на националните пазари, за функционирането на такава система, а именно взаимното уведомяване за всички продажби, включително тези, осъществени в рамките на Общността, не е била изпълнявана след октомври 1962 г.

146. Не е ясно от кореспонденцията на засегнатите предприятия, отнасяща се до продажбите, които ответникът е представил в подкрепа на своето противно становище, дали също се отнася до доставките в рамките на общия пазар.

147. Обратното, тези документи най-общо изрично се отнасят до „продажбите за износ”, израз, който обичайно се използва от членовете на картела за обозначаване на продажбите за трети страни.

148. В допълнение става ясно от размяната на писма през януари 1964 г. между двама членове на картела, че дори тези цифри за продажбите за износ вече не са били обменяни редовно.

149. Самият ответник признава в мотивите за оспорваното решение, че през 1963 г. и 1964 г. уговорките за компенсиране, които е трябвало да гарантират, че квотите се спазват, не са се прилагали поради недостига на суровини и поради увеличаването на търсенето, така че държавите-членки на картела не са имали повече интерес да осъществяват компенсационните доставки помежду си.

150. По време на изслушването ответникът е предоставил таблица за количествата хинин, продадени от Nedchem, Boehringer и Buchler от 1962 г. до 1964 г. с цел да докаже, че тези количества, разглеждани като процент от всички квоти, не се отклонява значително за този период от квотата, определена за всяко от тези предприятия в рамките на споразумението и така уговорката за квотата е продължила да действа след 1962 г.

151. Въпреки това, тази таблица, която в допълнение не включва продажбите на хинидин, показва, че дори ако се вземе за основа средната стойност, отбелязана в предходните две години, съществуват значителни отклонения по отношение на всяко едно от трите предприятия по отношение на неговата собствена квота.

152. В допълнение, Комисията е представила подробни цифри, покриващи всички продажби на хинин от засегнатите предприятия и така е невъзможно да се извлече от тях курса на поведението на тези предприятия на общия пазар.

153. Тъй като са недостатъчни доказателствата, че тази система на квоти за продажбите в рамките на общия пазар е продължила след октомври 1962 г, трябва да се заключи, че оплакванията на жалбоподателя по отношение на тази част от оспорваното решение са добре обосновани.

V – Ограничения за производството на синтетичен хинидин

154. Джентълменското споразумение забранява на група френски предприятия да произвеждат синтетичен хинидин.

155. Поради строгите ограничения, наложени на предприятията от една държава-членка в полза на предприятията в други държави-членки и като се отчита

важността на тези предприятия на въпросния пазар, тези забрани явно имат за цел ограничаването на конкуренцията в рамките на общия пазар и могат да засегнат търговията между държавите-членки.

156. Фактът, на който се разчита, че когато е сключено джентълменското споразумение, френските предприятия не са били способни да произведат синтетичен хинидин, не прави законосъобразно едно такова ограничение, което напълно им отнема правото да осъществяват тази дейност.

157. Това, че френските предприятия е трябвало да встъпят в това ограничаване на тяхната свобода на действие, се обяснява от гледна точка на техния интерес – поради особено високите цени, които те са поддържали за техните продукти във Франция - при запазването на териториалната закрила, която са ползвали на своя национален пазар.

158. Като се вземе предвид осъществената връзка между тези ограничения на конкуренцията, може основателно да се заключи, че забраната за производство е продължила толкова дълго, колкото и териториалната закрила.

159. Въпреки че е истина, че през март 1964 г. Boehringer е предоставил разрешение за производство на хинидин на оставащия член на картела от Великобритания, на когото джентълменското споразумение налага забрани, сходни с тези наложени на френските предприятия, това не засяга вече направеното заключение по отношение на връзката между френските предприятия и немските и нидерландските членове на картела.

160. Въпреки че е възможно поради недостига на суровини, което е установено с оспорваното решение (№ 29, последен параграф), в своя абсолютен период на закрила на националните пазари да не е имал важно въздействие върху конкуренцията и търговията между държавите-членки, този картел е действал до февруари 1965 г.

161. В отсъствието на каквато и да е индикация на противното и като се вземат предвид посочените по-горе връзки между двата аспекта на картела, трябва да се заключи, че споразумението, ограничаващо свободата на френските предприятия да произвеждат, е имало същата продължителност.

162. Следователно, оплакванията на жалбоподателя в това отношение са неоснователни.

VI – Обща оценка на споразумение в рамките на общия пазар

163. От горното става ясно, че жалбоподателят е участвал с другите производители на хинин и хинидин в споразумение, забранено от член 85 от Договора за ЕИО.

164. Това споразумение е продължило да действа в повечето свои форми дори след срещата от 29 октомври 1962 г.

165. Сериозни съмнения за продължаването на споразумението след 1962 г. съществуват само по отношение на прилагането на квоти за продажби.

166. Въпреки това фактът, че предприятията не са продължили да прилагат системата на квотите, не изглежда да е подобрил чувствително условията на конкуренция, тъй като те са продължили заедно да фиксират цени, да прилагат еднакво към техните доставки на общия пазар съвместно увеличаване на цените, уговорени през м. март и м. октомври 1964 г. и приети в рамките на споразумението за износ, и накрая са поддържали закрилата на своите съответни национални пазари и на забраната за френските производители да произвеждат синтетичен хинидин.

167. Въпреки това, прилагането на уеднаквени цени за доставките за Италия, Белгия и Люксембург, е доказано до края на април 1964 г.

168. Накрая, дори ако трябва да се заключи, че споразумението за износ е могло да действа независимо от споразумението, отнасящо се до общия пазар, трябва да се признае, че фактически членовете на картела са отдали голямо значение на съвместното прилагане на двете споразумения.

169. Въпреки че от октомври 1963 г. споразумението за износ е обявено за „временно спряно” от декларациите на засегнатите предприятия на техните последващи срещи и от последващото им поведение, става ясно като цяло, че интересът от поддържане на споразумението е продължил, особено по отношение на възможното му използване в рамките на общия пазар.

VII - Оплаквания, отнасящи се до глобата

170. Жалбоподателят твърди, че Комисията му е наложила глоба за нарушение, което е преустановено.

171. Той претендира, че глобите, предвидени в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, имат характера на периодични наказателни плащания, а не на санкция от наказателноправен характер.

172. Наказанията, предвидени в член 15 от Регламент № 17, нямат характера на периодични наказателни плащания.

173. Тяхната цел е да подтиснат неправомерните дейности и да предотвратят извършването им.

174. Тази цел не би могла да бъде съответно постигната, ако налагането на наказанието би било ограничено единствено до настоящите нарушения.

175. Правото на Комисията да налага наказания не се засяга по никакъв начин от факта, че поведението, представляващо нарушение, е преустановено и че към момента няма вредни последици.

176. За целите на определянето на размера на глобата, тежестта на нарушението трябва да се оцени, като се вземе предвид по-специално характерът на ограничението на конкуренцията, броят и размерът на засегнатите предприятия, съответните пазарни дялове, контролирани от тях в рамките на Общността и състоянието на пазара при извършването на нарушението.

177. Жалбоподателят възразява, че споменатия по-горе член 15 противоречи на закона на основание, че системата от глоби, предвидена с тази разпоредба, се различава съществено от системата, предвидена от проекта на Комисията, който е бил консултиран с Европейския парламент.

178. Разгледан в цялост, предметът на проекта за регламент, консултиран с Парламента, не е изменен.

179. Следователно възражението за незаконосъобразност е неоснователно.

180. Жалбоподателят иска от съда да отмени или най-малкото значително да намали глобата, тъй като твърдяното нарушение е „чисто формално”.

181. В допълнение твърди, че не съществува съответно отношение между наложената глоба и осъщественото нарушение, особено като се вземе предвид фактът, че в рамките на картела жалбоподателят винаги е поддържал, че цените трябва да се запазват на по-ниско ниво.

182. От предходните разглеждания, изложени във връзка с оплакванията, отнасящи се до установяването на фактите, съдържащи в оспорваното решение, става ясно, че нарушението не е от чисто формален характер.

183. В параграф 40, алинея 3 от оспорваното решение изрично е заявено, че жалбоподателят нееднократно се е изказвал в полза на относително ниските цени.

184. Като последица Комисията е отчетла този факт при преценката на глобата.

185. Разглеждането на смекчаващите обстоятелства в полза на ищеца означава, че глобата, която му е наложена, е пропорционално по-ниска, отколкото глобата, наложена на другите членове на картела, в сравнение с квотата му в картела.

186. Относително големият размер на глобата, наложен на ищеца, въпреки това е оправдан, особено поради факта, че това предприятие контролира основната част от пазара на въпросните продукти и като се отчита ръководната роля, която е

изиграл в изготвянето и изпълнението на споразуменията заедно с тежкия умишлен характер на нарушенията, извършени с тях.

187. Посоченото в оспорваното решение, отнасящо се до твърдяните нарушения срещу жалбоподателя, е основателно по своята същност.

188. Тъй като изключването на фиксирането на квотите за продажба за периода от ноември 1962 г. до февруари 1965 г. и на продажните цени за периода от май 1964 г. до февруари 1965 г. не намалява чувствително тежестта на ограничаването на конкуренцията, произтичащо от споразумението, то единствено оправдава незначително намаляване на глобата.

189. Целесъобразно е да се намали глобата в размер на 200 000 единици.

По съдебните разноски

190. Съгласно член 69, параграф 2, алинея 1 от Процедурния правилник на Съда, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако са били поискани от спечелилата страна по време на производството.

191. Тъй като изтъкнатите от жалбоподателя правни основания не са приети, на него се разпорежда да понесе разноските.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля жалбата за отмяна;

2. Отменя частта от член 1 от решението на Комисията на Европейските общности от 16 юли 1969 г. (ОВ L 192, стр. 5 и последващите), която отбелязва, че жалбоподателят е прилагал клаузите на джентълменското споразумение от 9 април 1960 г. по отношение на квотите и компенсациите през периода от ноември 1962 г. до февруари 1965 г., и фиксирането на цените и отстъпките за износ на хинин и хинидин през периода от май 1964 г. до февруари 1965 г.;

3. Намалява глобата на ищеца, определена в споменатото по-горе решение с 200 000 единици;

4. Разпорежда на ищеца да заплати разноските по делото.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 15 юли 1970 година.

Подписи